

LBRIS

We know
books

Cătălin Ioniță

DOREN,
un hoț neobișnuit

STORY CRAFT
P U B L I S H I N G

UNU

În camera din turnul de răsărit al castelului nu se auzea decât fâșâitul aspru al pensulei pe pânza care prindea viața sub magia pictorului. Întunericul era îmblânzit doar de lumina lunii pline, rotundă și mare ca o roată de cașcaval. Pentru el era mai mult decât suficient. Mâna i se mișca sălbatic, într-un dans care scăpa ochiului, descoperind pas cu pas un chip de femeie, la fel de vie cum o vedea în mintea lui. Șuvițele negre păreau că prind suflet, ca șerpii din părul Meduzei, sâsâind furioase în căutarea degetelor pe care să se încolăcească. Pomeții înalți erau moșteniți din spița ei care se întindea în vechime până la regii de demult. Fruntea senină ca cerul de vară, sub care Doren găsisese mereu doar iubire. Ajunsese la ochi. Îi desenă așa cum și-i amintea, negri ca murele târzii. Tânărul se opri pentru o clipă, își duse un deget la tâmplă și privi atent, țuguindu-și buzele

“Nu, nu e corect,” șopti el, aducându-și aminte de cine fusese ea cu adevărat și scutură din cap de parcă ar fi putut să-și alunge astfel negura din suflet. Se uită la culorile împrăștiate în jurul șevaletului, apoi își curăță pensula și o puse deoparte. Se îndreptă către un dulap din colțul camerei, deschise ușa care protestă cu un vaier sonor și luă de pe raft o sticlură plină cu un lichid rubiniu întunecat. O deschise încet și o duse la nas. Nările îi tremurară ca perdelele sub adierea vântului și o plăcere intensă îi străbătu corpul. O rătăcire de moment îl făcu să o ducă la buze, apoi își aduse aminte și o lăsă încet în jos. Nu era suficient de proaspăt, i-ar fi făcut mai mult rău. Ar fi fost ca și cum ar fi băut dintr-un ochi de apă stătută. Tot ea îl învățase asta, într-una din vânătorile îndelungi de pe dealurile dimprejur.

Oftă adânc și se întoarse către șevalet. Puse sticlura pe măsută, lângă celelalte culori, apoi înmuie pensula în ea cu delicatețe. O scoase la suprafață și o lăsă pentru un moment să tremure în aer. O picătură se desprinsese ușor și impactul ei cu piatra măcinată de timp îl făcu să vadă cu ochii minții o mână cu degete ferme de pe vârfurile cărora picurau broboane de sânge.

Vremuri bune! se gândi, aplicând pensula pe pânză și ochii celei care îl privea prinseră nuanța de roșu sălbatic pe care cei mai mulți îl văzuseră doar o singură dată în viață. Elena, regina ținutului, vânătorul suprem, filonul sălbatic. Mama lui!

Zâmbi mulțumit și continuă să lucreze. O vreme nu

se mai gândi la nimic altceva, absorbit complet de ceea ce făcea. Apoi, un fâșăit încet îi atrase atenția. Lăsă pensula, privind atent într-unul din colțurile camerei, unde o umbră micuță se deplasa pe lângă perete. Sări într-o mișcare fluidă, plutind parcă pe deasupra podelei și își închise pumnul deasupra șoarecelui care, cel mai probabil, încerca să iasă din cameră fără să-și facă simțită prezența.

Duse pumnul la ureche, ascultând bubuiturile ca de tobă ale inimii animalului. Fiecare inimă avea o muzicalitate aparte de care se bucura oricând avea prilejul. Cea a șoarecilor era printre preferatele lui, rapidă și vivace, îi stimula simțurile de vânător. Îl strănse ușor, atent să nu-l omoare și simți ritmul întetindu-se. Se lăsă pe vine, deschise ușor pumnul privindu-i mustățile ce fremătau buimăcite în căutarea libertății și simți mirosul fricii emanat din toți porii de biata vietate.

“Hai, du-te,” îi zise, lăsându-l jos pe piatra rece. “Ești prea mic ca să mă interesezi!”

Șoarecele nu se lăsă rugat de două ori. O zbughi din cameră cu un chițăit strident, de parcă ar fi vrut să sărbătorească faptul că fusese lăsat în viață. Tânărul râse, apoi își întoarse fața către fereastra scaldată în razele lunii. Se îndreptă și merse către lumină, prinzându-se cu mâinile de cadrul ferestrei, apoi se uită în jos, în hăul care se căsca la poalele castelului. Trase aer puternic în piept, absorbind mirosurile pădurii, apoi ascultă șoaptele locuitorilor ei. Un zgomot aparte îi atrase atenția și râse mulțumit, apoi tânguirea unui clopot se auzi din satul din vale și se

încruntă. Era încă devreme. Avea să mai dureze până când urma să se trezească tatăl său. Cel mai probabil aveau să rateze vânătoarea și în noaptea asta, la fel ca în multe alte nopți de când o pierduseră pe mama lui.

Măcar o să îi arăt portretul, își spuse, întorcându-se către șevalet.

Pensula începu din nou să mângâie pânza cu o viteză amețitoare. Nu mai dură mult și băiatul termină. Își luă câteva clipe ca să se bucure de priveliște, trăind experiența vremurilor trecute. Se uită apoi iar spre lună și poziția ei pe cer îl făcu să se încrunte. Nu era încă timpul să dea ochii cu tatăl său. Trebuia să mai aștepte. Ușor de zis, însă în momentul ăsta era atât de entuziasmat de ceea ce făcuse încât îi venea să meargă la el și să-l scoale din somn. Știa însă că nu era de bine să-i tulbure somnul bătrânului. În cel mai bun caz, ar fi fost atât de mohorât încât surpriza lui n-ar mai fi valorat nimic. În cel mai rău caz... Se cutremură, nedorind să se gândească la asta. Nu era de glumit cu somnul lui taică-su. O simțise de câteva ori pe pielea lui și n-avea de gând să repete experiența.

“Orez,” zise brusc, exultând de bucurie. Asta era. Așa avea să-și omoare timpul. Era o chestie pe care o descoperise întâmplător, într-una din lungile nopți în care bătea în lung și în lat holurile castelului. Merse din nou la dulap și trase de pe sertarul de sus o pungă de orez. Își înfundă mâna în ea și apucă cât putea să cuprindă în pumn, apoi își retrase pumnul încleștat și merse în mijlocul camerei. Își lipi limba de cerul gurii și pocni încântat, prelungind ușor așteptarea,

apoi deschise pumnul. Boabele căzură pe pietrele reci cu un zgomot de ploaie mărunță și băiatul se lăsă în genunchi, în timp ce o păclă deasă i se așternu în cap. Căzut într-o transă pe care nu și-o putuse explica niciodată, se târi pe jos ca o reptilă, scoțând mici țipete de încântare pe măsură ce boabă după boabă își găsea loc în căușul palmei sale. Totul se estompase în jurul său, nu mai zărea nimic altceva decât micile cioburi lăptoase care păreau să creeze un model aparte, ce urma să fie înțeles doar după ce erau adunate. Timpul se pierdu și el, alergând grăbit ca luna pe cer, fără ca tânărul să-i dea importanță. Se ridică în picioare numai după ce adunase tot, până la ultima boabă. Se uită din nou pe fereastră și văzu doar un colț din roata de cașcaval. Era timpul ca tatăl său să se trezească. Puse orezul la loc în pungă, apoi, înainte de a părăsi camera, trase dintr-un colț un cearceaf și îl aruncă peste portret. Surpriza trebuia să fie desăvârșită. Nu plecă însă direct în camera tatălui său. Avea un alt plan, mult mai viclean. Traversă în grabă holurile lungi, intrând în camera armelor și se opri în fața unei armuri complete pe care se apucă să o dezmembreze în timp ce râdea înăbușit gândindu-se la surpriza care îl aștepta pe taică-su.

DOI

Capacul sicriului se deschise cu un scârțâit ușor. Bătrânul se ridică în capul oaselor și își scutură ușor îmbrăcămintea strâmbând din nas.

La fel de prăfuită ca mine, se gândi el coborând.

Deschise ușa camerei și ieși pe holul întunecat, înaintând spre inima castelului pe sub boltele cavernoase. A avea spatele ușor căzut, ascuns sub o pelerină odată neagră, acum mai degrabă cenușie, care își lăsa amprenta în urma lui în praful adunat pe coridoarele reci. Pe sub pelerină purta o pereche de pantaloni măruți și o cămașă albă, matlasată, cu gulerul presărat de pete roșiatice. Pe față, riduri fine își încrucișau brațele formând o plasă care îi brăzda obrajii urcând până sub ochi. Privirea rece și neagră era plină de forță vitală, semnalând că timpul încă nu-și înfipsea pe de-a-ntregul ghearele în el. Se ajută în mers de un baston subțire de lemn,

cu mâner cromat. Adevărul e că n-avea nevoie de el, însă îi plăcea să-l simtă în palmă. Îi aducea aminte de vremurile de demult. Fusese stăpânul nopții odată. Acum, de abia își stăpâna mintea.

Întunericul era alungat de luminile palide ale becurilor, ce aruncau umbre pe pereții decojiți până la măduva cărămizilor seculare. Zidul fărâmițat îi era familiar. Nopti fără număr îi mângâiasă formele, bucurându-se de atingerea aspră, ca a unui prieten de nădejde. Se cunoșteau de mult, de foarte de mult. Își aducea aminte de vremurile în care zidurile opreau cu forța lor proiectilele, în timp ce el se scălda în sângele inamicilor luptând pe metereze, cot la cot cu părintele său. Becurile însă nu făceau parte din lumea lui. Pentru el erau atingerea crudă a progresului, obiecte care îi aminteau, din ce în ce mai frecvent în ultima vreme, că este depășit. Vetust, un vestigiu al vremurilor de demult, umblând printre umbre, nici mort, însă nici viu.

Un scârțâit ușor îi atrase atenția. Părăsi holul și intră într-una din camere. Deasupra ușii, două topoare duble încrucișate pe pereți semnalau destinația militară a încăperii. Halebarde înalte cât omul, săbii cu gardă dublă, strecurate în mâinile de plastic ale manechinelor într-o maimuțăreală a unei lupte căreia îi lipseau spaima și adrenalina unei înfruntări reale, scuturi pictate cu corbi în zbor deasupra câmpurilor presărate cu moarte. O umbră imensă zornăi dintr-un colț, rotind pe deasupra capului o sabie de două mâini.

“Moarte,” se auzi înăbușit de sub coiful agresorului. Era

acoperit complet în armură metalică, însă se mișca de parcă ar fi fost îmbrăcat cu haine de lână.

Bătrânul sări într-o parte cu o viteză amețitoare, apoi îl pocni în ceafă pe atacator cu bastonul său, trimițându-l dezechilibrat în perete. Un zgomot puternic încunună eșecul atacului și impactul cu zidul smulse unul din niturile care fixau viziera coifului, lăsând-o să alunece pe obrăzar. Dinăuntru armurii izbucni un râs tineresc ce acoperi oftatul apăsător al bătrânului.

“Doren,” spuse acesta, “de câte ori ți-am spus să nu îți mai pui armura?”

“De multe ori, tata,” răspunse tânărul, lăsând jos sabia. Începu apoi să-și scoată, bucată cu bucată, armura buclușă.

“De multe ori,” îl îngână bătrânul. “Și tot de atâtea ori m-ai ignorat. Știi că mâine e zi de vizită. Dobitocul ăla de custode de abia așteaptă să mă taxeze în plus. Iar acum ai stricat-o. Să te vad cum pui porcăria aia de vizieră la loc.”

“Eu nu înțeleg, tată, de ce îți faci atâtea probleme pentru un om? Până la urmă, e doar hrană. Fă-i felul. O să trimită altul, mereu o fac.”

Oare când o să înțeleagă? se gândi bătrânul, fără însă să o spună. În seara asta era prea obosit ca să se certe cu el. Era destul de greu, mai ales în ultima vreme, să nu ajungă la asta.

“Doar pune-o la loc,” îi spuse. “Să sperăm că o să vină copiii. E mai ușor să dai vina pe ei.”

“Copiii,” răspunse tânărul, lingându-se pe buze. “Poate se rătăcește vreunul. O să pun capcane, sus, în camerele de

tortură.” Terminând de vorbit, își scoase și apărătoarea de coapsă, ultima piesă din armura grandioasă care acum zăcea în bucăți în mijlocul camerei.

“N-o să faci asta, Doren,” spuse bătrânul, simțind cum furia îi încinge tâmplile. “Ți-am spus de o mie de ori. Nu trebuie să atragem atenția asupra noastră. Nu mai e castelul nostru. Suntem tolerați aici și mă costă o avere doar ca să mențin asta. Atât ar mai trebui, să începă să circule zvonuri despre copii dispăruți în castelul Corvinilor.”

“Dar nu trebuie să dispară, tata,” protestă tânărul în timp ce ducea armura în colț ca să o reassembleze. “O mușcătură mică, bei puțin, apoi îi hipnotizezi. N-o să-și aducă aminte de nimic.”

“Ai făcut tu asta?”

“Știi că nu-mi iese. Dar devin din ce în ce mai bun. Zilele astea o să reușesc.”

Bătrânul se uită la el fără să spună nimic. Doren părea absorbit de ceea ce făcea. Șuiera încet și colțurile gurii i se ridicau și mai sus ca de obicei, ceea ce îi scotea în evidență gropița din bărbie. Era longilin, mâinile lungi și degetele fine dându-i o alură de pianist. Avea ochii verzi ca apele din lacul din spatele castelului, cu o strălucire aparte ce nu îi părăsise de mai bine de o sută de ani de când îl văzuse pentru prima dată.

Își aducea și acum aminte de femeia disperată, cu părul despletit, ce căzuse în genunchi la poartă în clipa în care soarele se ascunsese în spatele munților. Își frângea mâinile și își zbigea ca înjunghiată durerea alături de căruța în care

zăcea Doren. Holera făcuse ravagii în anul ăla. Tânărul își trăgea ultimele răsufflări. El l-ar fi lăsat să moară, așa cum îi era dat, însă fosta lui soție, draga de ea, se înduplecase de durerea femeii și îl rugase să o ajute. O hipnotizase pe femeie și o trimisese înapoi în sat, apoi îl luase pe băiat în castel unde îi oferise darul morții veșnice. Așa devenise Doren fiul său. Ultimul vampir creat de el.

“Mănușa asta nu stă la locul ei,” îl auzi apoi bodogănit pe băiat. Scutură din cap, alungând amintirile săcâitoare și se așeză lângă Doren.

“Trebuie să o răsucești întâi,” îi spuse, arătându-i în același timp mișcarea. “Acum e gata. Cât despre copii, au mintea prea fragilă ca să poată fi hipnotizați. Să ții minte asta, pentru când mai vrei să-ți încerci puterile.”

“Of, tată, mereu mă bați la cap,” zise Doren zâmbind larg. “Hai mai bine să-ți arăt ultima mea creație.”

Un suspin abia auzit îi părăsi pieptul bătrânului. Oare ce avea să mai vadă în seara asta? La Doren, totul era plin de începuturi. Mai greu îi era să finalizeze ceva. Încă mai spera să-l surprindă plăcut, însă speranța era din ce în ce mai firavă.

“Hai,” zise el, urmându-l apoi în tăcere pe tânărul care aproape că alerga pe coridoarele întunecate. Ajunși sus, la ultimul nivel, acolo unde aveau amenajate camerele, Doren apăsă clanța de la o ușă care se deschise cu un scârțâit iritant.

“Uite,” îi spuse, arătând către un șevalet din mijlocul camerei.

“Uite, ce?” spuse ursuz bătrânul, care nu vedea decât

forma unui tablou acoperit cu un cearceaf.

Doren, pășind țănoș, aprinse lumina, făcându-l pe bătrân să-și ducă mâna la ochi. Nu depășise niciodată sensibilitatea la lumină, chiar și artificială. Băiatul părea mai puternic în privința asta. Câteodată avea senzația că o făcea special, doar ca să îi scoată în evidență slăbiciunile. Îl văzu printre degete pe Doren cum trage cearceaful de pe șevalet, lăsând la iveală tabloul la care lucrase. Era un portret de femeie, care îl blocă pentru o clipă. Se apropie de tablou, cu degetele tremurânde, dorindu-și să mai atingă o dată chipul care îi zâmbea de pe pânză. O surprinsese perfect, cu alura ei de regină și sticlirea vieții care îi juca în priviri și care n-o părăsise nici atunci când soarele o sărutase pentru totdeauna. Elena! Iubirea vieții lui, timp de două secole și jumătate, până când se topise ca un fum, de parcă nici n-ar fi existat. Obrajii ei reci, în care își punea întotdeauna un strop de roșu, pentru a-și aduce aminte de zilele în care sângele încă o încălzea. Măinile ei nervoase, mereu în căutarea următoarei aventuri. Totul era perfect.

“Ce zici?” întrebă Doren cu o umbră de îndoială în glas. “Seamănă cu mama?”

“Seamănă, Doren,” spuse bătrânul, simțind lacrimile care i se adunau la colțul ochilor. “Seamănă. Doar că nu e ea, e doar o umbră care să-mi aducă aminte ce am pierdut.”

Doren își aplecă ușor capul, apoi îi puse o mână pe umăr, de parcă ar fi înțeles prin ceea ce trecea. Bătrânul simți cum furia îi cuprinde pieptul într-o gheară de foc. Și odată cu furia, veni și foamea. Adâncă, profundă, viscerală. Oamenii

i-o răpiseră. În seara asta, urma să le-o plătească. Urma să fie iar Zbir, spaima munților, umbra despre care toți vorbeau în șoaptă de teamă să nu o atragă.

“Hai,” spuse îndreptându-și spatele.

“Unde, tată?” întrebă Doren cu o ușoară nesiguranță în glas.

“Mergem să petrecem. În seara asta, o să ne hrănim.”

“Perfect,” zise băiatul bătând din palme cu entuziasm.

În câteva minute, ieșea pe poarta castelului, urmat de Doren care tropăia nerăbdător pe lângă el. Luna sângerie se prelingea tăcut pe sub faldurile norilor, în așteptarea violenței care acum mocnea doar în interiorul său. Mârâi puternic, dând glas furiei ce zăcea în el, apoi inspiră profund și o luă la fugă înspre pădurea bătrână, în direcția firului de fum care se înălța timid pe deasupra copacilor. Unde e fum, sunt oameni. Și oamenii se vor întâlni cu Zbir.

TREI

Doren de-abia se putea ține după tatăl său. *E pornit în scara asta*, se gândi el în timp ce picioarele îi fulgerau abia atingând solul încărcat de frunzele căzute pradă începutului de toamnă. Alergau atât de repede încât animalele pădurii de abia aveau timp să se dea din calea lor. Un lup jigărit, cu smocuri de blană lipsă, scheună amarnic când trecură pe lângă el ca un vârtej. De undeva din lateral se auzea o scroafă care încerca să-și țină purceii departe de pericol.

Era întuneric beznă în pădure, însă asta nu-i deranja. Doren vedea chiar mai bine decât pe lumină, deși și-ar fi dorit să poată aprecia culorile pădurii. În întuneric, totul se vedea în alb și negru completat cu multe nuanțe de gri. Mult prea tern pentru un pictor ce presăra cu fervoare culori vii în tablourile sale. Era atât de prins în gândurile sale că nu observă imediat faptul că tatăl său încetinise. Se opri brusc,